

В. КАЗИНЪ

ОЧАКВАНЕ

Азъ те чакахъ, чакахъ те любими,
влѣхъ очигѣ си въ прозореца, като въ съсждъ.
Ой и дългъ, дългъ и неугасимъ е,
като златно огнено влакно деньтъ.

Тамъ далече изкълби се, вий се
изъ тржбитѣ димъ сгжстенъ.
Струва ми се, мили мой, че ти си,
твоаятъ кждравъ черъ перчемъ лети къмъ менъ.

И мжчително, нетърпеливо чухъ азъ,
какъ иззадъ стаената врата
глухо
тишината изхриптѣ.

Тяготата бѣше дълга, страшна.
Вмигъ — и синкавъ крайцецъ затрептѣ. . .
Приближи. . . рубашка. . . нѣчия рубашка.
Синя. . . твоя. . . твоята е тя. . .

Скръцна се вратата, и на сънь бѣ сякашъ,
сладко се замаяхъ азъ.
Ти дойде. . . прихвана ме и въ полумрака
ме прегръща, и прегръща съ нежна страсть.

Ти прегръщаше ме. . . Въ страсть неуголима
азъ погледнахъ те, и — ахъ,
ахъ, какъ припозна ми се, любими —
то прегръщаше ме вечеръта!